

עכוז

"רחמים רבים"

בעזרת השם ותפלתו, יום ששי ערב-שבת קודש לסדר צו (שבת הגדול), י"א ניסן ה'תש"ע.

שלום וברכה אל הנקר לי מאד ... גרו גאיר.

אף שבמוצאי שבת עושים הגעלה וכו', עם כל זאת איננו רוצים אלקים עמו, יותר כדאי לקנות כמה סירים אפילו זולים אבל העקר שיהיו חדשים לכבוד חג הפסח, כי כך מנהג כלל ישראל, שיש בליים חדשים לכבוד פסח, ואת זה מאחסנים משנה לשנה, ובפרט מתכות שזה כלי ראשון, וזה בדיעבד שבדיעבד להקשיר. ולכן למה צריכים להקניט בספק ספיקא?! לכן אשרי מי שקונה לעצמו כמה בליים חדשים על חג הפסח.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר, שאזכה להחזיק את התסד בין אנשי שלומנו, שלכלם יהיה שפע.

המאחל לה שבת שלום וחג בשר ושמח...

סיפורים ושיחות
מכ"ק מוהרא"ש זצוק"ל
פרשת תזריע

העלון מוקדש לרפואת :

משה בן סימונה זהירה רונית בת לאה

ה' יתברך ישלח להם רפואה שלמה והחלמה מהירה שלא כדרך הטבע בתוך שאר חולי ישראל בזכות אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע.

נא ונא להגיד פרק תהלים לרפואתם :

- (א) שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׁא עֵינַי אֶל־הַהָרִים מֵאֵין יבֹא עֲזָרִי :
- (ב) עֲזָרִי מֵעַם ה' עֲשֵׂה שְׁמִים וְאָרֶץ :
- (ג) אֵל־יִתֵּן לְמוֹט רַגְלֶךָ אֶל־יְנוּם שְׁמֶרְךָ :
- (ד) הִנֵּה לֹא־יְנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל :
- (ה) ה' שְׁמֶרְךָ ה' צִלְךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ :
- (ו) יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־יִכָּכֶה וַיְרַח בְּלִילָה :
- (ז) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמַר אֶת־נַפְשֶׁךָ :
- (ח) ה' יִשְׁמַר־צִאֲתֶךָ וּבֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם :

**ניתן לשמוע את השיעורים שלנו שנמסרים
בין מנחה לערבית בבית הכנסת "היכל
הקודש" גם בקול הלשון:
03-6171111**

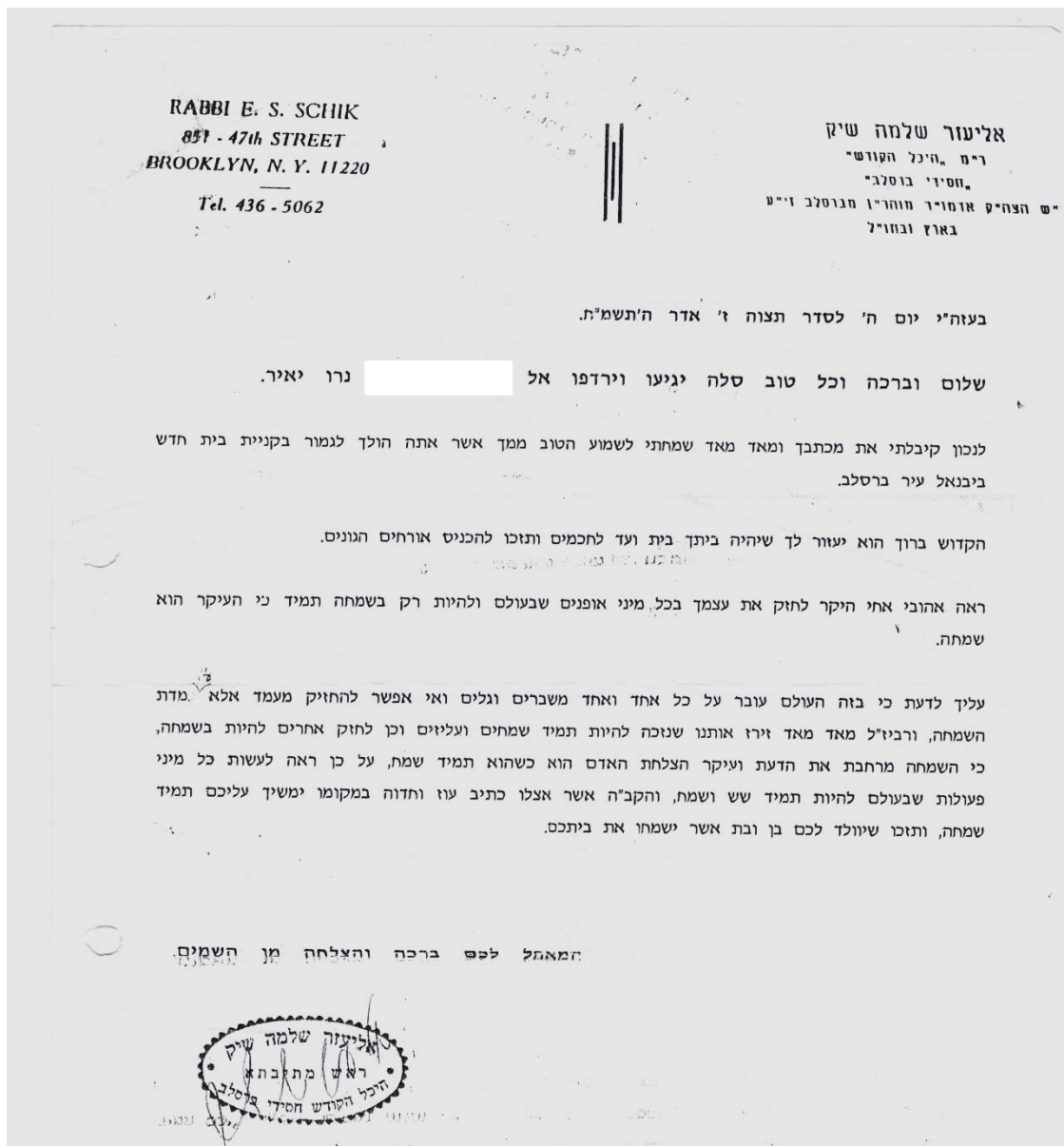
להקיש בכניסה : 1 ולאחר מכן *
ואת המספרים 40, 1, 10, 5 (מאיה)

ברכת האילנות

ביום חתונתם בירכם מוהרא"ש הקדוש שיזכו לילדים שיתרוצצו בביתם. השניים ענו 'אמן!' בקול רם שהתערבב עם שאר הקולות והצלילים שנשמעו באולם המלא.

מאז חלפו כמה חודשים, שהצטרפו ונעשו לכמה שנים והילדים טרם הגיעו

זכרון הברכה ההיא בליל חופתם היה שמור אצלם היטב. גם מכתב ששלח להם הצדיק נמצא באמתחתם ובין הדברים כתב להם: "ותזכו שיוולד לכם בן ובת שישמחו את ביתכם". והם האמינו והמשיכו לקוות.

באחת משיחותיו של הצדיק עם האיש אמר : "תראה, אנחנו מאמינים בה' יתברך שיכול לעשות הכל. אך כדאי שנעשה גם השתדלות. לכו לרופאים שינסו לטפל, וה' יעזור".

הן כבר הקדים רבנו ז"ל וגילה (ספר המידות, ממון, סעי' קד) : לכל הדברים הן חכמה או עושר או בנים, צריך עסק בדרך הטבע, ויבקש רחמים, שיצליח בדבר העסק'.

לאחר פגישות וטיפולים ועסק בדבר הטבע עם גדולי הרופאים בתחום (פגישות שעלו הון רב ונמשכו זמן רב ומייגע), הגיעה ההחלטה מצד גדולי המומחים בתחום : כפי הנראה לא יתכן שהזוג הזה יזכו לילדים.

אלא שמוהרא"ש הקדוש פסק אחרת : "אין שום ייאוש ! הקדוש ברוך הוא מנהיג את עולמו ורק הוא קובע !".

עתה ביקש הצדיק מהזוג שישתדלו לעשות סעודה בכל ראש חודש לכל נשות הקהילה ביבנאל ובזכות זה ה' יעזור.

לא דבר של מה בכך הוא לארגן סעודה גדולה לכל נשות הקהילה מדי חודש בחודשו. אך מאחר שהדבר יצא מפי הצדיק, מסרו השניים את נפשם על הדבר בממון רב ובטירחה ועם הרבה אמונה ותקווה.

במשך חמש השנים הבאות ידעו כל נשות הקהילה להיכן כדאי ללכת בהגיע ראש חודש. הסעודות המפוארות בביתם של הזוג משכו אליהן את כולן. היו אלו חמש שנים שנדמו לנצח - - -

ויום אחד, כהרגלו מפעם לפעם, התקשר האיש לצדיק בשביל לשמוע מפיו עידוד והתחזקות. היה זה קצת לפני ראש חודש ניסן.

"אין לכם מה לדאוג. הקב"ה כל כך גדול והוא עוד יתן לכם ילדים" אמר הצדיק ולפתע שאל שאלה מעניינת : "האם יש בחצר ביתך עצי פרי?", התשובה היתה חיובית. "אם כן, בעוד שבועיים אגיע לביקור ביבנאל

ואברך ברכת האילנות בחצר ביתך עם כל ילדי התלמוד תורה ואנשי שלומינו היקרים. ה' יעזור שיהיו ישועות!"

היום הגדול הגיע ויחד איתו הגיעו כל אנשי הקהילה וילדיהם לחצר ביתם של הזוג. ההתרגשות היתה גדולה והשניים קיוו שאולי עכשיו ישמעו בשורות משמחות מהצדיק. הם המתינו לבואו בכליון עיניים וכולם היו דרוכים.

כשמוהרא"ש הקדוש הגיע השתררה דומיה. הוא החל לעשות את דרכו לעבר החצר, קרא לבעל הבית וביקשו שיביא את השולחן עם הכיבוד ויורידו לשם.

לאחר שבירך את ברכת האילנות יחד עם כל בני הקהילה וילדיהם, התיישב הצדיק ליד השולחן והחל להתבודד ולפרש שיחתו אל ה' יתברך, מתעלם לחלוטין מכל האנשים שסביבו.

כשפקח את עיניו שאל את האיש: "היכן אשתך? קרא לה לכאן". תוך רגעים ספורים היא הגיעה ויחד עם בעלה המתינו למוצא פיו של הצדיק. לבם דפק בחוזקה.

"זהו זה!" נהרו פניו של מוהרא"ש הקדוש, "פעלתי אצל הקב"ה שיהיו לכם ילדים!"

אי אפשר להעלות על הכתב את גודל השמחה וההתרגשות שאחזו בשניים. המילה "תודה!" חזרה על עצמה שוב ושוב ודמעות של אושר בצבצו בעיניהם.

חבר טוב של הבעל שלא היה בקרבת מקום לכל ההתרחשות האחרונה ולא שמע את הדברים, ניגש קצת לאחר מכן למוהרא"ש הקדוש ואמר: "מאחר שעכשיו אנחנו עוסקים בברכת האילנות המועילה לתקן את הנשמות

שנמצאות בעצים וביבול, אולי תוכלו לפעול שגם לזוג הזה יהיו ילדים עם נשמות קדושות ויקרות?"

והצדיק השיבו : "אם אתה כבר מדבר מזה, אז דע לך שברוך ה' עכשיו הצלחתי לפעול את זה!"

ואכן, כעת חיה ולמועד תשעת החודשים נולדה להם בתם הבכורה. שמחתם לא ידעה גבולות וכל בני הקהילה שליוו אותם בימיהם הקשים, שמחו יחד איתם.

חלפה תקופה קצרה מאז והשניים זכו גם לבן על ידי מעשה שהיה : כשהצדיק הלך יחד עם כמה מתלמידיו וביניהם אבי הבת, שאל אחד מהנוכחים "אולי הצדיק יוכל לברך את הזוג שיזכו גם לבן?"

ומוהרא"ש הקדוש מיהר להשיב : "אמרתי שיהיה להם גם בן, אז בעזרת ה' יהיה להם בקרוב."

ואכן כך היה וגם הבן הגיע בשעה טובה ומוצלחת.

עתה התקיימה בהם ההבטחה מאותו מכתב ישן : "ותזכו שיוולד לכם בן ובת שישמחו את ביתכם".

ויהי היום, והחבר ההוא אשר ביקש מהצדיק בן עבור הזוג, העז לשוב ולבקש בקשה נוספת בעניין : "מאחר שלזוג הזה יש בית גדול עם כמה וכמה חדרים. אולי הצדיק יוכל לפעול עבורם עוד ילד? כך החדרים יהיו מלאים יותר..."

אלא שעתה היתה תגובתו של הצדיק שונה. הוא היישיר מבטו אל האיש ואמר : "עד כאן. אל תבקש יותר..."

עתה הבין שאת שני הילדים שכבר זכו להם, המשיך הצדיק לעולם במסירות נפש עצומה. אך לפעול עבורם ילד נוסף הוא כבר עניין אחר לגמרי כפי מה שגלוי לפני עיניו הקדושות ואין לבקש על כך.

מי יודע כמה תפלות התפלל וכמה בכיות בכה הצדיק בשביל שהשניים יזכו לשמוח עם ילדים. פעמים רבות נשמע מפיו של מוהרא"ש הקדוש שלילות שלמים לא ישן ורק בכה לה' יתברך בכדי לפעול ישועות למי שרק צריך.

כיום, בביתם של הזוג, משחקים להם כבר הנכדים שהם זוכים לראות משני ילדיהם והרעש שהקטנים הללו עושים לא מפריע לא לסב ולא לסבתא. אדרבה! לכך הם חיכו כל כך הרבה שנים - - -

[מן העניין לציין שמאז אותה ברכת אילנות מיוחדת, המשיך מוהרא"ש הקדוש לברך את ברכת האילנות מדי שנה בחצר ביתם של הזוג יחד עם כל בני הקהילה ביבנאל למעלה מעשרים שנה, וכן היה עד תשע"ד. לאחר ברכת האילנות של השנה ההיא, כמה רגעים לפני שעלה מוהרא"ש הקדוש לרכב ונסע משם, פנה אל בעל הבית ואמר: "תתפלל שגם בשנה הבאה אזכה לבוא לכאן ולברך". והיתה זו בקשה שלא ביקש בשום שנה שקדמה לה. ואכן לשנה הבאה, תשע"ה, כבר לא זכינו שהגיע].

עוֹשֵׂה פְּלָאוֹת

בתחלת העשור של תש"ס הוציא מוהרא"ש הקדוש מהעלם אל הגלוי את הקמץ הקדוש שלו.

היה זה בתקופה בה דם ישראל נשפך כמים על ידי בני ישמעאל הצמאים לדם.

הצדיק הוריד דמעות כמים ובקש מה' יתברך שיאיר את עיניו מה נתן לעשות למען עם ישראל. וה' יתברך נתן לו את הקמץ שעליו כתובות האותיות:

"רז"ע יל"א למה"ש"

מאז, החל הצדיק לעורר את תלמידיו שיזדרזו מאד בהפצת הקמץ למען הציל את נשמות ישראל מאסונות.

בפעמים בהם בקש ללמד למקרביו דעת עד כמה מסגל הקמץ לשמירה מכל פגוע וצרה, היה מוציא את צרור המפתחות האישי שלו ומראה את הקמץ הצרור בו. "גם אני בעצמי הולך עם הקמץ הזה" הפטיר.

המבקש לדעת את גדל כחו של הקמץ יוכל למצא את מבקשו במכתבים רבים ב'אשר בנחל' וכמה מהם נציג כאן (פרך קל"ז מכתב לג תתעח, ה' כסלו תשס"ג):

"וכן אני מבטיח - מי שיהיה לו קמץ, לא יקרה לו שום דבר, גם בכיסי ישנו קמץ תמיד, אם אדם היכן שילך נושא את הקמץ - לא יארע לו מאומה".

ובכרך קע"ו (מכתב מו תתע"ו מיום ראשון לסדר שמות ט"ו טבת ה'תשס"ט) כתב בענין המלחמה שהיתה אז:

"אין אתה יכול לתאר ולשער את גדל הזכות שיש לך בחלקת הקמעות לבחורי ישראל שיוצאים לקרב, כי אני מבטיח מי שיהיה לו קמץ לא יקרה לו שום דבר, ויהיה לו נסים ונפלאות, ולכן מאחר שעם ישראל נאלצים להלחם עם הישמעאלים ימח שמם וזכרם, ולכן אשרי מי שיפיץ ביניהם את הקמעות ואצל החילים בחורי ישראל שיוצאים לקרב לא שיק לבקש כסף כי מספנים הם רועדים מרב פחד וכו' וכו', כי מלחמה זה לא צחוק ולכן צריכים מאד מאד להתחזק".

ואכן, נסים נגלים, שדוד הטבע ממש, נמשכו ובאו לעולם על ידי הקמץ, וחלקם הגדול היה ענין של הצלה ממות לחיים כפשוטו. מעט מזער נרשמו בכמה מקומות ב'אש קדש' (כגון בספור 'מזמור לתודה'), וכמה מהם נכתבו בעבר בעלונים

שֶׁהַדְּפֶסוּ בִּיבְנָאֵל בְּכַדִּי לְחִזּוֹק וּלְעוֹדֵד אֶת הַפְּצַת הַקְּמָעִים (וּמוֹהֲרָא"ש הַקְּדוֹשׁ בְּקִשְׁנֵי אֲזוּ לְקָרָא לְעֵלוֹן הָעוֹסֵק בְּנִסִּים שֶׁל הַקְּמָע בְּשֵׁם: "עוֹשֶׂה פְּלָאוֹת").

עוֹד כָּתַב בְּ'אֲשֶׁר בִּנְחַל' (חֶלֶק קֵט, מִכְּתָב כַּה תְּקַא, יוֹם ה' לְסִדְר חֶקֶת ה' תַּמּוּז ה'תשנ"ז): הִנֵּה זְכַנִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם קְמָע, שְׁמִי שִׁילָךְ עִם הַקְּמָע הַזֶּה – אֲנִי מִבְּטִיחוֹ שְׁלֵא יִקְרָה לוֹ שׁוּם דְּבָר. וְאֲנָשִׁים מְסֻפְּרִים אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים שֶׁעָשָׂה לָהֶם. עוֹבְרִים אֶת הַגְּבוּל וְנֹעֲשִׂים רוּאִים וְאִינָם נִרְאִים, וְזֶה קָרָה לֹא לְאֶחָד וְכוּ'. הִנֵּה אֲבִרְךָ עִם אֲשֶׁתוֹ וּבִתָּם הִצְרַכּוּ לְעֵבֵר אֶת הַגְּבוּל וְאִין לָהֶם הַנִּירוֹת, וַיֵּשׁ לָהֶם קְמָע בְּכִיס וְכֵן לְאֲשֶׁתוֹ, וְתַלּוּי גַם עַל הַיְלָדָה. וְעַד שֶׁמֶשֶׁמֶר הַגְּבוּל קָלַט שֶׁעֵבֵר פֶּה זוּג כְּשֶׁאִין בְּיָדָם הַנִּירוֹת הָרְאוּיָה וְכוּ', וְהִזְעִיקוּ אֶת הַמְּשֻׁטָּרָה, וְסָגְרוּ אֶת הַדְּלָתוֹת וְכוּ'. וְנִתְקַיֵּם אֲצֵל הַזוּג הַזֶּה: "וְאִתָּן אֲדָם תַּחֲתִיךָ" – שֶׁתִּפְסּוּ זוּג כּוֹשִׁים עִם בֵּת וְלִקְחוּ אוֹתָם בְּמִקוֹמָם וּבֵין כֶּךָ הַזוּג הַהוּא בְּרַח מִדְּלַת אַחֲרָת.

מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַקְּמָע הַזֶּה רוּאָה נִסִּים אִם יֵשׁ אֲצֵלוֹ אֲמוּנָה, אִךְ אִם אִין לוֹ אֲמוּנָה, לֹא יָכוֹל לְהִתְקַיֵּם אֲצֵלוֹ. אֲמוּנָה זֶה הַדְּבָר הַכִּי חִזּוֹק, אֲמוּנָת חֲכָמִים וְכוּ', עֵי"ש.

סוּדוֹ וְכַחוֹ הַגְּדוּל שֶׁל הַקְּמָע נִעוּץ בְּמִכְתָּב אַחַר שֶׁכָּתַב מוֹהֲרָא"ש הַקְּדוֹשׁ, מִכְּתָב שֶׁנִּכְתַּב שָׁנִים רַבּוֹת קִדְמָה לְגַלּוּי שֶׁל הַקְּמָע עֲצָמוֹ. וְזוֹ לְשׁוֹן הַמִּכְתָּב (אֲשֶׁר בִּנְחַל, חֶלֶק לוֹ, מִכְּתָב ה' תַּתְק):

"אוֹדוֹת שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים וְכוּ', דַּע לָךְ כִּי כָּל צְדִיק כְּפִי שָׁרְשׁוֹ וְעַבּוּדָתוֹ יֵשׁ לוֹ שָׁרְשׁ בְּשְׁמוֹת הַקְּדוֹשׁ, כְּגוֹן: מִש"ה הוּא בְּסוּד שֵׁם מַה"ש, הַלֵּל – שֵׁם לַל"ה שֶׁסְמוּכִין זֶה לְזֶה בְּסוּד שֵׁם ע"ב דְּוִיסַע וַיְבוֹא וַיֵּט, עֵי"ן בְּשַׁעַר הַגְּלִגּוּלִים הַקְּדָמָה ל"ד שֶׁמֶאֱרִיךְ בְּזֶה.

רוּאִים מְזֶה, כִּי יְכוּלִים לְהִבִּין בְּזֶה פְּלָאוֹת, אִיךְ שְׁכָל צְדִיק כְּפִי עַבּוּדָתוֹ וְקִדְשָׁתוֹ יָכוֹל לְזַכֵּךְ אֶת שְׁמוֹ, עַד שֶׁיְהִיָּה נֹעֲשֶׂה שֵׁם הַמְּסַגֵּל לִישׁוּעָה וְכַדוּמָה.

וְזֶה שֶׁמְסֻפְּרִים שֶׁהַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ זִי"ע נָתַן קְמָע מִשְׁמוֹ, וְהוֹאִיל וַיֵּשׁ בְּזֶה עוֹד דְּבָר שֶׁהֵם מְסוּד ה', וְדִי בְּזֶה כְּדִי שֶׁתְּבִין וְכוּ'.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...".

וְהִנֵּה, הַמִּכְתָּב הַזֶּה נִכְתַּב בְּשָׁנַת תַּשְׁד"ס. וְזֶה, כְּאֲמוּר, שָׁנִים רַבּוֹת לְפָנַי שֶׁמוֹהֲרָא"ש הַקְּדוֹשׁ גָּלָה אֶת הַקְּמָע שְׁלוֹ.

וְהַמְתְּבוּנָן בְּשְׁמוֹת הַכְּתוּבִים בְּקְמָע, יוֹכַל לְהִבִּין לְפִי הַנְּאֻמָּר בְּמִכְתָּב הַזֶּה, מַה כַּחוֹ הַגְּדוּל לְהַמְשִׁיךְ יִשׁוּעוֹת:

"רִז"ע יל"א למה"ש" – אֵלּוֹ הָאוֹתִיוֹת שֶׁל שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל מוֹהֲרָא"ש: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה'.

וְכַאֲמוֹר בַּמִּכְתָּב: "רואים מזה, פי יכולים להבין בזה פלאות, איך שכל צדיק כפי עבודתו וקדושתו יכול לזכך את שמו, עד שיהיה נעשה שם המסגל לישועה וכדומה..."

ובענין הזה הוסיף מוה"רא"ש הקדוש לספר (אשר בנחל, חלק נב, מכתב ט' תשסז):

"ידוע שהבעל שם טוב הקדוש זי"ע היו לו שני ילדים: בן ובת. בנו היה ר' צבי. הוא הבטיח לבנו: לאחר שאסתלק מזה העולם, בכל פעם כשתרצה לראותני, תבקש אותי ותחפש אחרי, ואתגלה אליך.

וחלפו שנים וכן הוה שנתגלה לבנו אימתי שרצה אותו. ולפתע הפסיק מלבוא אליו, והיה לבנו צער גדול מאד ונסע לצדיק הקדוש רבי פינחס מקוריץ זי"ע שהיה תלמיד הבעל שם טוב הקדוש ושאלו: מה זה ועל מה זה שאיני רואה את האבא יותר?

ענה ואמר לו: אביך נעשה שם משמותיו יתברך, ולכן תכון את השמות של אנא בכח גדלת מינדך וכו' וכו', ותכף כשגמר לומר ראה את אביו ונתפלא מאד. והשיב לו: הצדיקים זוכים כל כך לזכך עצמם עד שהשם שלהם נעשה שמו של הקדוש ברוך הוא. והשם בעצמו של הצדיק - זה מה שמציל אנשים.

ולכן פעם פתחו קמע שהבעל שם טוב זי"ע נתן וחשבו שיראו שם איזה שם, וראו שכתוב שם: 'ישראל בעל שם טוב', וזה הועיל. כי השם של הצדיק, זה מה שמציל את נשמות ישראל".

[מן הענין לצרף לכאן ממה שכתבנו במקום אחר (בספר השיחות, שיחה שמ"ז): בליל הושענא רבה תשס"ו התקשרתי למוה"רא"ש נ"י מהציון הקדוש של רשב"י במירון בשביל לקבל ברכת 'פתקא טבא' כבכל שנה. אחר כך שאלתי על הקמע של מוה"רא"ש נ"י, שאם זורקים אותו לקבר קדם שמכסים האם זה יועיל לנפטר. ומוה"רא"ש נ"י חשב קצת ושאל 'מדוע לא?'. שוב שאלתי שלא היה לי ספק שיועיל, רק כונתי היתה לדעת לאילו דברים זה יועיל לנפטר, והשיב בזו הלשון: 'זה יועיל לו שנחשים, עקרבים ועכברים לא יתקרבו אליו'.

וכן ספר לי אחד מאנשי שלומנו שהיה פעם בקבורה של אשה אחת שגרה ביבנאל, וקדם שפסו את הקבר היה אחד שזרק לשם קמע. וכשהוא מאנשי שלומנו ספר למוה"רא"ש נ"י שזרקו קמע לתוך הקבר, ענה ואמר מוה"רא"ש נ"י: 'נו, אז עכשו תהיה לה שמירה גם בקבר מהנחשים והעקרבים!'. ורשמתי את זה, כי בדבר קל כזה אפשר להציל את הנפטר מענשים קשים ומרים כאלו רח"ל. אשרי מי שיעשה חסד של אמת עם הנפטר ויכניס את הקמע הקדוש של מוה"רא"ש נ"י לתוך הקבר. ומרחוק תבין קצת את גדלת הקמע הקדוש הזה ואת גדלתו של מוה"רא"ש נ"י שהוציאו מהעלם אל הגלוי ודו"ק היטב].

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק
ר"מ "היכל הקודש"
"חסדי ברסלב"
ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב ז"ע
בארץ ובת"ל

בעזה"י יום ה' לסדר האוינו ה' תשרי ה'תשס"ד

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

אני מאד מאד נהנה שאתה רושם את השיחות וכו', כי יבוא יום ויצטרכו את כל שיחה ושיחה.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק
ר"מ "היכל הקודש"
"חסדי ברסלב"
ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב ז"ע
בארץ ובת"ל

בעזה"י יום ה' לסדר חקת בלק י' תמוז ה'תשס"ג

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך, ואני מקווה להקדוש ברוך הוא שיתרחב לך בפרנסה, ולא יחסר לך שום דבר, רק תראה להחזיק מעמד ואז תראה את הניסים נגלים שיעשה עמך הקדוש ברוך הוא. אני מאד מאד מבקש אותך, שתמשיך בכתיבת סיפורים, כי יבוא היום שיצטרכו את כל הסיפורים, כי אני בעצמי לא יודע כמה זמן אני ישאר בזה העולם, ויהיה זמן שמאד יתפלאו וכו', וירצו לשמוע כל סיפור וכל שיחה וכו'.

נא ונא, ראה לעשות לעצמך קביעות להתבודד בכל יום אליו יתברך, ואז תראה את הניסים נגלים שיעשה עמך הקדוש ברוך הוא.

הקדוש ברוך הוא, השומע תפילות ישראל, ישמע בתפילתי, שאני מבקש ומתפלל בעדך, שתצליח דרכך תמיד.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק
ר"מ "היכל הקודש"
"חסדי ברסלב"
ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב ז"ע
בארץ ובת"ל

בעזה"י יום ג' לסדר וישלח י"ב כסלו ה'תשס"ב

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

בדרך כלל כשאחד מחדש איזה חידוש וזה רק מן הדק ומפחד פן יהרסו לעלות אל ה' וכו', אז אומרים השם הטוב יכפר וזה רגיל בהרבה ספרים, כי יכול להיות שלא השינו את המכוון ולכן אומרים לשון כזה השם הטוב יכפר.

בענין השיחות וכו', בודאי יגיע היום שכל שיחה יהיה יקר מאד מאד ויצטערו שלא כתבו מספיק.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

שיחות קודש מכ"ק אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע

מוהרא"ש נ"י אמר שכולם מכירים את התפלה של השל"ה הקדוש על הילדים שראוי לאומרה בערב ראש חודש סיון. ואמר שבשל"ה הקדוש מובא (מסכת תמיד, פרק נר מצוה סי' קא) שיום קודם ערב ראש חודש ניסן ראוי להתפלל על פרנסה ולכן כדאי להגיע גם בעת הזאת אל ציונו הקדוש של השל"ה בטבריה (כמו שנוהגים בערב ראש חודש סיון) ולהתפלל שם על הפרנסה, ועל כל פנים ראוי להתפלל על כך בכל מקום והיכן שרק נמצאים (ולתועלת הקורא נציג כאן את התפלה של השל"ה ליום קודם ערב ראש חודש ניסן :

אתה הוא האלקים הזן מקרני ראמים ועד ביצי כינים, ואתה הוא המכין כל צרכיהן, ונוסף על הצרכים ההכרחיים אתה הוא הנותן במילוי וריוח ועושר וכבוד, כל זה אתה עושה בנדבת לבך הטוב. כי אתה הוא נדיב באמת, לא כמו שקורין לפעמים לאדם אחד נדיב, כי נדיבתו אינה אמיתית רק לתשלום גמול או בשביל טובה שקדמוהו והרי הוא כסוחר, אכן מי הקדימך ושלמת, ובנדבת לבך הטוב טוב ומטיב אתה לכל. ולי אני עבדך הטבת על כל, ונתת לי עושר וכבוד מידך הכל, ברכתני מכל בכל כל. נתת לי ספרים הרבה, וכסף וזהב לרוב, ומלבושי כבוד ודירה בכבוד, קטונתי מכל החסדים אשר עשית את עבדך, וירא אנכי מאוד לנפשי שלא יהיה חס ושלום העושר שמור לי לרעה להאכילני המעט מזכיותי שבידי, ובאם הוא כן, קח נא את ברכתי ואל אראה ברעתי לעולם הבא עולם הנצחי. ובאם רצונך הטוב למיהב ולא למשקל, תן בלבי ובלב כל הנלויים אלי שלא להשתמש במתנותיך לתענוגים גופניים, ויתפרנסו ממנו בעלי תורה אנשים כשרים אנשים הגונים, עשות צדקה הרבה

וגמילות חסדים לקרובים ולרחוקים, ודבר ה' יקום, יהיו לרצון אמרי פי כו').

ועתה מצאתי שכתב כן ב'אשר בנחל' (יום ראשון לסדר ויקרא כ"ו אדר ה'תשס"ט) : ידוע שבְּעֶרְבֵי רֵאשׁ חֹדֶשׁ סִיּוֹן יֵשׁ תְּפִלָּה מֵהַשָּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ שְׂמֵת־פְּלִיִּים עַל יְלָדִים טוֹבִים וְנוֹהֲגִים אֵלּוּ שְׁגָרִים לֹא רְחוּק מִטְּבִרְיָה לְנִסְעֵי אֶל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ וְלִהְתַּפְּלֵל שָׁם אֶת הַתְּפִלָּה, וְהֵנָּה מְצֵאתִי דְבָר מְאֹד מְעַנִּין מֵהַשָּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ שֶׁאָמַר (מִסֻּכַּת תְּמִיד פָּרָק נֵר מְצוּהָ סִימָן ק"א) שְׂיֹם קֶדֶם עֶרֶב רֵאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן רְאוּי לְהִתְפַּלֵּל עַל פְּרִנְסָה, כִּי בְּנִסָּן טְלָלִים שָׁהִם לְבָרְכָה נִפְתָּחִים, וְלִכֵּן אִם לֹא יִהְיֶה לָךְ קֶשֶׁה מָה טוֹב וּמָה נָעִים לְנִסְעֵי הַשְּׁבוּעֵי בְּיוֹם שְׁלִישִׁי שֶׁהוּא יוֹם קֶדֶם עֶרֶב רֵאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַשָּׁל"ה בְּטְבִרְיָה, וְלִהְתַּפְּלֵל אֲזַעַל פְּרִנְסָה זֶה סֵךְ הַכֹּל רְבַע שָׁעָה מִיבְּנֵאֵל, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשּׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל יִשְׁמַע בְּתְפִלָּתְךָ וְיִתְרַחֵב לָךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת גַּם יַחַד.

ש"ו) קודם ראש חודש ניסן בעת שדיבר ממנהגי פסח, אמר ששם בארצות הברית ההכשרים על המזון טובים מן ההכשרים שיש בארץ לא פי כמה, אלא פי מליון. והזכיר אז שבפסח הקרוב ימכרו בחנויות שם פיצה כשרה לפסח העשויה מקמח תפוחי אדמה. ואמר שבודאי מצד ההלכה הפיצה הזו כשרה ואין מה לחשוש מחמץ, אך מעולם לא ראינו את הסבתא או את האמא אוכלות פיצה בפסח ועל כן אסור לנו לאכול מזה. והירבה לדבר מהעניין הזה שבכל שנה מתחדשים מאכלים שבשנים הקודמות היו חמץ גמור ואילו עכשיו מצאו דרך להכינם כשרים לפסח. ואף שבודאי אינם חמץ וכו' אך אסור לאוכלם מצד שלא ראינו ולא שמענו שאכלו דברים כאלו בדורות הקודמים בפסח. ואמר שבנקל אפשר להכין עוגות ומעדנים הכשרים לפסח אשר נהגו בהם ישראל מעולם ושאל : "מה?... כל כך קשה לא לאכול פיצה למשך שבוע ימים ולהרגיש את ההפרש בין פסח לשאר ימות השנה?". כי זה ידוע שעל ידי שמכשירים מאכלים כאלו לימות הפסח כבר לא ניכר

ההפרש בין פסח לשאר השנה ומה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?...
אשרי הזוכה להמשיך על עצמו קדושת פסח!

ש"ז) סיפר שלזוגתו הרבנית היתה סבתא שהיתה מנקה את השולחן לפסח ועל השולחן הניחה קרש ועל הקרש הניחה קרטון, ועל זה נייר כסף ועל זה מפה, ואחרי כן אמרה: ילדים תחזיקו את הצלחת ביד וככה תאכלו... (וצחק כשסיפר מזה). כי כל כך החמירו בפסח ועתה מתירים לילדים לאכול דברים שנראים כחמץ אלא שיש על זה הכשר וצריך לשמור מזה מאד.

ש"ח) בשבוע שקודם פסח תשס"ד נסע אל ציון רבנו ז"ל וכשחזר משם סיפר לאנ"ש שבעת שהגיע לאומן רצה לנוח קצת על הספה בביתו של הגוי הרוסי שנוהג להתאכסן אצלו ותיכף אחרי כן לרוץ אל הציון. והיתה כוונתו לנוח מספר דקות אך לבסוף ראה שנרדם למשך שעה. ובאותה השעה חלם לו חלום וראה המון גדול מאד עד שאי אפשר לספור כמה אנשים היו שם והיתה שמחה גדולה וניגונים נפלאים מאד. ואנשים רצו וצעקו בשמחה גדולה: "הנה הוא פה! הנה הוא הגיע!" ותיכף התעורר ורץ אל הציון הקדוש. וסיפר שאת הניגונים של השמחה והקולות שהיו שם קשה לו לשכוח עד עתה. ואחר שסיפר את החלום לאנ"ש דיבר מהגאולה וכו'.

ש"ט) בכל שנה בתקופת ניסן היה אומר שמרן ז"ל כתב בתחילת הלכות הפסח ששלושים יום קודם החג מתחילים ללמוד הלכות החג. והרמ"א ז"ל כתב שנוהגין לאסוף מעות חיטין לעניים. והמשיך מוהרא"ש נ"י שיש חכם ספרדי גדול (והיה מזכיר את שמו) שאומר בדרך הלצה: הספרדים עושים את מה שמרן כתב ויושבים ללמוד הלכות הפסח. ופתאום קופץ האשכנזי ומבקש כסף, שקלים! (כי כך כתב הרמ"א). וסיים מוהרא"ש נ"י: ואני אומר שבלי הכסף אי אפשר ללמוד!

ש"י) מוהרא"ש נ"י מוסר את נפשו בכל שנה לדאוג לאנשי שלומנו עבור קמחא דפסחא. וסיפר כמה סיפורים על זה מר' לוי יצחק בנדר ז"ל שזו היתה מצוה החביבה עליו והיו לו רשימות ופנקסים מי תורם עבור קמחא דפסחא ומי צריך לקבל. והיו פעמים שלא הצליח לגייס מספיק תרומות לעניין הזה ועניינים רבים היו תלויים בו, על כן ביקש את עזרתו של מוהרא"ש נ"י שעזר לו להשיג את כל מה שהיה צריך. ומגדולת העניין הזה עיין במה שכתב בקונטרס 'קמחא דפסחא'. ופעם ארע שלאחר שמסר את נפשו לדאוג לכלל אנשי שלומנו ביבנאל שיהיה להם על פסח, התברר שלו בעצמו נ"י לא היה כמעט כלום (כי הפקיר את עצמו לגמרי ודאג לכולם אך את כרמו שלו לא נטר). ותיכף התעוררו כמה מאנשי שלומנו שהתגלה להם הדבר ומיהרו לאסוף בעבורו ושלחו לו עם אחד שטס לשם על פסח.

ש"י"ב) אמר שהמצה נקראת בזוהר 'מיכלא דמהימנותא' ומיכלא דאסוותא'. אוכלים מצה כי הקב"ה ציוה והרגע שעושים את הרצון של הקב"ה, זה ממשיך רפואה וישועה.

ש"י"ג) אמר פעם קודם פסח לעניין שלום בית שאם לבעל יש טענות על אשתו ולהיפך, אז שכל אחד יכתוב את הטענות שלו על פתק ובביעור חמץ ישליכו את זה למדורה ולא ישאר זכר מהטענות. ואחר כך יאמרו שהם מתחילים התחלה חדשה.

ואנו רואים אשר במצרים בתוקף הזוהמא
והניאוף והכשפים והכפירות והאפיקורסות,
לא היה יכול לבוא שם - לא מלאך ולא שרף
ולא שליח וכו' וכו', אלא הקדוש ברוך הוא
בעצמו. וכמו כן הם הקונטרסים האלו,
המגלים רק את הקדוש ברוך הוא בלי שום
לבושים וכו' וכו', רק מדברים תיכף ומיד
ממנו יתברך, ורק על ידי זה תבוא הגאולה. כי
עם ישראל נפלו כבר למצב שפל כזה אשר אי
אפשר להוציאם ולעוררם, כי אם על ידי גילוי
אלקות בתמימות ובפשיטות, לגלות להם אשר
אין - רק הקדוש ברוך הוא ורק אליו צריכים
לברוח.

(אשר בנחל עב, מכתב טו תלב)

חינוך !!!

בחסדי ה' מורגשת התעוררות גדולה בעניין החינוך בקרב אנשי שלומנו היקרים שמבקשים ומחפשים עצות ודרכים לחנך את ילדיהם לאמונה ויראת שמיים טהורה, על כן אמרתי להציג כאן מתוך מאמרים שזכיתי לכתוב בעניין הזה ממה שעורר אותי אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע לכתוב למען יהיה לתועלת הכלל.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק

ר"מ "היכל הקודש"

"חסידי ברסלב"

ע"ש הצה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע

בארץ ובחו"ל

בעזה"י יום ו' ערב שבת קודש לסדר האזינו ז' תשרי ה'תש"ע

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך, אף שכתבתי לך כבר היום מכתב, אכתוב לך עוד פעם, אל תבהל משום בריה שבועולם, אתה תלמד את הילדים כמו שאתה מבין, ותחנך אותם כפי שאתה מבין, ואדרכה מכל הבעיות אתה תלמד הרבה איך להתנהג עם התלמידים ואיך תוכל לחבר עוד ספרים בענייני חינוך, כי ילדים צריכים הרבה תשומת לב, ואפילו שההורים נותנים להם מכות וכו' וכו', אתה צריך ללמד אותם שלא ידברו אף פעם על ההורים, רק אתה תלמד אותם כפי שאתה מבין, אל תבלבל את עצמך משום דבר שבועולם, ומכל שכן שאף אחד לא יגיד לך דעות, כי אתה מלמד בחסד עליון. תחזק ותחזק את אשתך ואת הבנות שלך, והקדוש ברוך הוא יעזור לך עם בן זכר השנה אם תתפלל להקדוש ברוך הוא.

המאחל לך שבת שלום וחתימה טובה

RABBI E. S. SCHIK
1129-42nd STREET
BROOKLYN, N.Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק

ר"מ "היכל הקודש"

"חסידי ברסלב"

ע"ש הרה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע

בארץ ובחול

בעזרת יום ב' לסדר האזינו ח' תשרי התשע"ג

שלום וברכה אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

כן זה יצא מפי מה שאמר לך האברך נ"י, שרציתי שתכתוב פעם בחודש מור בעניני הינוך, כי אני רוצה שיצא כל חודש מגזון ברסלב עשיר מאד עם כל מיני נושאים, כי תהלה לאל יש עכשיו התעוררות בכל העולם כולו על דבר רביז"ל, ולכן גם אנחנו נתרום בנילוי ופירסום דעת הצדיק.

RABBI E. S. SCHIK
1129 - 42nd STREET
BROOKLYN, N. Y. 11219

Tel. (718) 436-5062
Fax. (718) 871-8566

אליעזר שלמה שיק

ר"מ "היכל הקודש"

"חסידי ברסלב"

ע"ש הרה"ק אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע

בארץ ובחול

בעזרת יום ה' לסדר פנחס י"ב תמוז ה'תשע"א

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אליהו מאיה נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראיתי את השאלות ותשובות שלך, זה מאד מאד יפה, יעזור הקדוש ברוך הוא שתחדיר את כל הכח שלך בהתלמידים, ובפרט שזה הכיתה הגדולה, והם קרובים מאד לבנות בתים, ולכן הם צריכים הדרכה איך להתחזק בחייהם ולבנות את הבטחון עצמי שלהם. הרב הקדוש מסאטמאר זי"ע אמר פעם במסיבת מלמדים, שעבודת מלמד צריך להיות קודש קדשים, וצריך לדעת שאם בונים תלמיד אחד זה לא שמציל נפש אחד וכו', אלא מציל אוצר הנשמות, היינו כי מהתלמיד הזה עוד יצא דורות וכו', נמצא כשבונים את התלמיד בונים אוצר הנשמות ממש, ולכן תלך בנישה הזו עם התלמידים, וכוודאי תצליח.

שאלה: במהלך שיעור שמסרת הסברת שחשוב מאד לא להניח לקשר עם הילד להינתק. הכרחי שההורה ידאג לחדש אותו לאחר ניתוק מסויים כמו לאחר גערה או הרמת הקול על הילד וכן במקרה בו הילד הלך לחדר למרר בבכי. זה ממש לא כדאי להניח לילד להירדם מתוך בכי. ואני שואלת מה לגבי מקרה בו האבא הוא זה שגער בילד ושלה אותו לחדר, האם זה יהיה בסדר שהאמא תיגש אחר כך לילד ותסביר לו שאבא אוהב אותו ומתכוון לטובתו?

תשובה: האמת היא שחכמינו הקדושים כבר העידו (קידושין ל:): שדרכה של האמא לשדל את הילד בדברים ולכן הוא מכבד אותה יותר. לעומת זאת מהאבא הוא מתיירא. אלא שהתורה הקדושה מבקשת להשוות את כבודם ומוראם בעיני הבן ולכן כשציוותה על הכבוד הקדימה את האב ("כבד את אביך" ואחר כך "ואת אמך"), ואילו לגבי מורא הקדים הפסוק את האם ("איש אמו ואביו תיראו") כי גם מהאם צריך להתיירא.

יוצא מזה שהמטרה היא להביא את הילד להבנה ששני ההורים אוהבים אותו ושניהם מבינים אותו והקשר עם שניהם חשוב מאד.

וכאן אני שואל – לאחר שהאמא תרגיע את הילד ותדבר אל לבו, היא תעזוב את החדר ומה המחשבות שהילד עלול לחשוב? "את אמא אני אוהב. היא תמיד מרגיעה אותי. אבא רק צועק ואף פעם לא מסדר איתי את העניינים..."

על מנת למנוע חשיבה מסוג זה, יהיה כדאי שבמקום לגשת אל הילד ולדבר אל לבו, עדיף להמתין לרגע בו האבא יהיה רגוע ואז לדבר איתו ולהסביר לו את החשיבות של העניין וכמה תועלת תצמח אם דוקא הוא יגש אל הילד ויחדש את הקשר. וכפי שאני רגיל לומר ניתן לחדש קשר לאו דוקא על ידי התנצלות. ובאמת שפעמים רבות אין להורה כלל על מה להתנצל כי למעשה הילד הוא זה שהוציא את ההורה מדעתו...

ובכל זאת, על מנת לחדש קשר ניתן לגשת אל הילד, להניח את היד על כתפו ולדבר על משהו : על הכיתה, על מאכל או משחק שהוא אוהב, על ספר מעניין שקרא. קריצה עם העין, חיוך קל, ואפשר פשוט לומר לו : "אתה יודע, היה לי חבל על מה שקרה כאן מקודם. בא נתחיל מחדש. אתה ממש חשוב לי וחבל לי שאתה יושב פה בחדר". אפשר גם להציע לו לערוך טיול קצר על המדרכה שליד הבית וכו' וכו'.

באופן הזה אנו מרוויחים שהקשר עם האבא ישמר והילד יעריך אותו (וכמובן שלאחר מכן יש למצוא את הרגע הנכון ולהסביר לילד בצורה נכונה שלא לעשות את מה שגרם לאבא לגעור בו או לחשוב יחד איך הוא יוכל לעשות את זה באופן שלא יפריע לאבא).

את ההצעה שדוקא האמא תיגש לדבר עם הילד, הייתי שומר למקרה בו האבא לא מוכן להירגע והוא מתעקש שלא לגשת אל הילד. במקרה כזה אכן מסתבר שעדיף שהאמא תדבר על לב בנה ותנסה להסביר לו שלמרות שזה לא נראה ככה, אך אבא מתכוון לטובה וכו'.

אבל אני מאחל לעצמי ולכל עם ישראל שתמיד נשמור על קשר עם ילדינו ונדע גם לגשת אליהם כשצריך. ומי שיודע לעשות את זה, יוכל לטעון לפני ה' יתברך : "ראה רבוננו של עולם, הבן שלי הכעיס אותי עד כדי כך שגערתי בו. ובכל זאת, הקשר שלי איתו חזק יותר מכל דבר אחר ואני ניגשתי אליו וקירבתי אותו מחדש. לכן, אנא ממך, גם אתה תנהג אתנו כך ובמקום לבקש מאתנו : "שובו אלי ואשובה אליכם", שמע לבקשה שלנו ואתה תיגש אלינו : "השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו כקדם".

בהצלחה...

פירוש על החומש כפי ההקדמות
שזכינו לקבל מכ"ק אדמו"ר מוהרא"ש זי"ע

אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים וגו' וביום השמיני ימול וגו'.

צריך ביאור איך נכנס עניין 'וביום השמיני ימול' במקום הזה. כי אין לברית המילה שייכות עם טומאת וטהרת היולדת. וכבר דיברה התורה על המילה במקום אחר וכאן אינו מקומו. וכעין זה כבר היקשה האור החיים הק'.

(ב) מה נשתנה בנקבה שהיולדת אותה טמאה כפליים מהיולדת את הזכר.

ויתבאר על פי דברי רבנו ז"ל (לקו"מ ח"ב סי' כ"ד) שמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד והשמחה היא רפואה וכו', עיי"ש. והבעל שם טוב הק' זי"ע פירש את מאמרם ז"ל: 'משנכנס אדר מרבין בשמחה ומשנכנס אב ממעטין בשמחה'. כי הכל תלוי בשמחה ועל ידה מתרבה הקדושה. וזה: 'משנכנס אדר מרבין' את הקדושה 'בשמחה'. 'ומשנכנס אב ממעטין' את הטומאה 'בשמחה'.

כי עיקר עליית הקדושה על ידי השמחה. ולעתיד בצאת ישראל מהגלות בשמחה, כמו שכתוב: 'כי בשמחה תצאו', ואז יכלו הקליפות (לקו"מ ח"א סי' כ"ד).

וחכמינו הקדושים אומרים (שבת קל): 'כל מצוה שקיבלו עליהם בשמחה כגון מילה דכתיב שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב עדיין

עושיין אותה בשמחה'. וכן אמרו (נדה לא:): 'מפני מה אמרה תורה מילה לשמונה שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים'.

הרי שמצות מילה נעשית בשמחה וממשיכה שמחה. ובזה יובן שלעולם גם ביולדת זכר היה ראוי שתהיה היולדת טמאה שבועיים ואחר כך תשב ששים וששה ימים בדמי טהרה. אלא שעל ידי השמחה של המילה ממעטין את הטומאה במחצה.

וזה: 'אשה כי תזריע וילדה זכר וכו', וביום השמיני ימול בשר ערלתו', וכיון שמקיימים מצות מילה בזכר הנולד ועל ידי זה נמשכת שמחה כנ"ל, ממילא 'ושלושים יום ושלוש ימים תשב בדמי טהרה' תחת שהיה לה לישב ששים וששה ימים אשר יושבת היולדת נקבה והכל לסיבת השמחה מהמילה כנ"ל.

ולכאורה קשה; כי מילא מה שעליה לספור שלושים ושלושה ימים תחת ששים וששה מובן מאד. כי על ידי המילה ביום השמיני הורידה השמחה מחצה מן הימים שהיה עליה לישב בדמי טהרה. אך מפני מה בימים הראשונים שקודם המילה, דהינו מהיום הראשון שנולד הזכר ועד ליום השמיני בו מלים אותו, מפני מה אז אין היא יושבת שבועיים כמי שיולדת נקבה, והלא עדיין לא מלו אותו באותם הימים ולא זכו לשמחה של המילה.

יש לומר לפי מה שכתבנו על מה שאומרים לאחר ההגדה: 'שמונה ימי מילה'.

וקשה שאין שמונה ימי מילה כי אם יום אחד. וכשם שאומרים 'חמשה חומשי תורה' והכוונה על כל חומש וחומש (וכן לגבי שאר הדברים שנזכרו שם: שני לוחות הברית, שלושה אבות וכו' שהכוונה על כל

אחד מהם), כן הדבר לגבי 'שמונה ימי מילה' שהכוונה על כל יום ויום, והרי רק ביום השמיני יש למול וצריך ביאור.

ויש לומר על פי מה שכתב בסידורו של שבת (חלק שני, הדרוש הרביעי פרק ב') : בביאור הכתוב "אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמורו" - כלל שתי בחינות. א' אם בחוקותי תלכו, כלומר בעת הגיע לידכם חוקה מחוקותי תלכו בה לעשותה בשלימות ובהידור מצוה כראוי. ועוד יותר תעשה ואת מצותי תשמורו. שיתגדל האהבה עלי בלבבכם להיותכם שומרים וממתינים ומצפים על מצותי טרם בואם מתי יבואו לידכם לקיימם. ותעשו בזה בחי' אהבת חסד לאהבה אותי בכל לבבכם. למול החסד הזה גם אני אעשה זאת לכם לברך אתכם בכל מיני ברכות ונתתי גשמיכם בעתם וגו' כל הברכות שמונה כי דרגת החסד הוא לתת עד בלי שיעור כאשר יוכל המקבל לקבל.

ועל זה שיבח הקב"ה את אברהם אבינו וכתב "וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים כאשר צוה אותו אלקים". ולכאורה מיותר אומרו 'כאשר צוה אותו אלקים'. וכבר הצווי מפורשת בתורה קודם ומה בא עתה ללמדנו. עוד לדקדק אומרו בן שמונת ימים וכפי לשון הקרא היה לומר בן שמונה ימים. ומה הוא לשון שמונת. אולם את זאת בא הקרא ללמדנו. והוא כי תיכף שהוליד אברהם את יצחק וכבר היה מצווה מפי ה' אלקיו למולו בן שמונת ימים. תיכף שראה את הנולד היה לבו מתאוה ומשתוקק ובערה כאש לקיים מצות מילה שנצטוה מאת המקום. כי כן קרא לו הקב"ה אברהם אוהבי והיה אוהב את מצות ה' יותר מחייו. ולרוב האהבה הלז כל השמונה ימים מחלת לב היה לו מחמת חולת אהבה שהיה מתאוה לקיים המצוה. ואך הגביל לו הקב"ה ומיום השמיני והלאה ימול את בשר ערלתו ולא היה יכול לעבור את פי ה'. וה' הטוב הרואה ללבב ומצרף מחשבה טובה למעשה. והיה יודע באברהם שבכל רגע ורגע הי' רצונו מאוד לעשות המצוה ולא השיג את תאוותו כי אם עבור מצות ה' שצוהו להמתין על יום השמיני, העלה עליו כאילו

קיים המצות מילה בכל השמונת ימים כולם בכל רגע ורגע כי רצונו וחפצו היה מאוד לזה א"ל בשביל גבול המקום.

ועל כן אמר הקרא וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים. ולא אמר בן שמונה ימים היה משמע שמל אותו ביום ח' לבד כשהיה יצחק בן ח' ימים. אבל הקרא העיד שמל את יצחק בן שמונת ימים הוא התכללות כל השמונה ימים ביחד ובלשונו נקרא אכטיל טעג והעלה עליו הכתוב כאילו מל אותו כל השמונת ימים רצופים, עיי"ש.

ומעתה מובן מאד מה שייסד הפייט לומר 'שמונה ימי מילה', כי עיקר השלמות שמרוב אהבתו ותשוקתו לעשות רצון יוצרו ישמח מאד למול את בנו תיכף כשנולד מבלי להמתין כלל. אלא שה' יתברך הגביל זמן למצוה והיא ביום השמיני ולא קודם. נמצא שבכל יום ששומר וממתין מתי יגיע היום השמיני ובין כך מונע את עצמו מלמול יען כי כן יסד המלך, הרי שבזה מעלה עליו הכתוב שמל שמונה ימים שלמים.

וכן הוא בזה שכבר מהיום הראשון ללידת הזכר ממתנינים ההורים ליום השלישי וכל שיחם ושיגם הוא רק בעניין המילה. וממילא כבר עתה נמשכת עליהם השמחה של מצוות המילה ועל כן גם בזה תהיה היולדת טמאה שבעה תחת שבועיים לנקבה.

'שמחה' ראשי תיבות ש'מחה מ'ורידה ח'צי ה'טומאה. כי כל זמן שאדם לא נשא אשה הוא נקרא 'פלאגא דגופא'. נמצא שהוא רק חצי. וכל השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה. נמצא שעל ידי האשה הוא שרוי בשמחה ונעשה אדם שלם. נמצא שהחצי שהיה חסר לו עד עתה הוא השמחה ועל כן השמחה מורידה חצי, ודו"ק.

ורמז רמזה התורה על כנסת ישראל שהיא בחי' היולדת מצוות ומעשים טובים, כי ביום השלושים ושלשה, הוא ל"ג בעומר, תיפסק הטומאה

לגמרי ותוכל לבוא אל המקדש בזכותיה דבר יוחאי שאז הוא הילולא קדישא דיליה וממשיך שפע קדושה ושמחה בעולם.

כי ר' שמעון בר יוחאי קדוש בקדושת בית המקדש וכמו שאמרו 'כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו' (והארכנו בזה בפרשת אמור במאמרים על ל"ג בעומר) וכמובא בזוהר (חלק ב דף לח) : על הפסוק : "יראה כל זכורך את פני האדון ה" - מאן פני האדון ה' ? דא רבי שמעון בר יוחאי, דמאן דאיהו דכורא מן דכורייא בעי לאתחזאה קמיה'.

וזה שביום השלושים ושלושה כבר אפשר לבוא אל המקדש, בחי' ציונו הקדוש של רשב"י ולהתראות לפניו, ושם מתרבה השמחה מאד ושרים ורוקדים, כי על ידי השמחה מתבטלת הטומאה, והבן למעשה.

ואם לא תמצא ידה די שה ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה. פרש"י אחד לעולה ואחד לחטאת - לא הקדימה הכתוב אלא למקראה אבל להקרבה חטאת קודם לעולה.

ביאור העניין הזה - מהו שהקדימה הכתוב למקראה, נכלל לעיל בפרשת ויקרא ד"ה 'והקטיר הכהן את אזכרתה' וגו'.

נאלו הדברים אשר נכתבו שם בעזרתו יתברך :
והקטיר הכהן את אזכרתה מגרשה ומשמנה על כל לבונתה אשה לה'.

רבנו ז"ל אומר (לקו"מ ח"א סי' ע"ד) שיש שתי בחינות בלימוד התורה : 'הושענא רבא ושמחת - תורה'. שהן בחינות יצחק ויעקב. כי 'הושענא רבא', הוא בחינת דבור בלא דעה. והוא בחינת ערבה, כי 'ערבה דומה

לשפתים' (תנחומא פרשת אמר, זהר צו ל"ב, פינחס רנ"ו), כדאיתא בזהר הקדוש (קדושים דף פ"ה:): 'אית מאן דלעי באוריתא ומגמגם בה בגמגומא דלא ידע, כל מלה ומלה סלקא לעילא, וקודשא בריך הוא חדי בהאי מלה, וקביל לה ונטע לה סחרנין דהאי נחלא, ואתעבדו מאנון מלין אילנין רברבין, ואקרוון ערבי נחל: ושמחת תורה, הוא בחינת דבור בדעה. והוא החיות של הנפש, כמו שכתוב בזהר (שם): 'זכאין אנון דידיעי אורחוי דאוריתא ומשתדלי בה בארח מישור, דאנון נטעין אילנא דחייך לעלא דכולא אסותא' וכו'. וזה שכתוב (מלאכי ג): "שמש צדקה ומרפא בכנפיה", כי שמש הוא בחינת יעקב. שהוא בחינת דבור בדעה, והוא בחינת אילנא דאסותא, עיי"ש.

והנה הכהן הוא בחי' הצדיק המשמש בבית המקדש ומקרב את ישראל לאביהם שבשמים וכמו שלמדו במסכת חגיגה (טו:): מהפסוק "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא" – אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו'. והוא מעלה את עבודת ישראל בתורה ותפלה לה' יתברך (עייך לקו"מ ח"א סי' ב', וחיי מוהר"ן סי' רצ"ג) כמו הכהן המעלה על המזבח את המנחה ומשם היא עולה כליל לה'.

וזה שכתוב על המנחה "מגרשה ומשמנה". כי "גרשה" הוא בחי' מי שלומד בלא הבנה וגורס הרבה וכמו שפרש"י מהו גרש: 'לשון שבירה וטחינה וכו' כמו 'גרסה נפשי'. כי מזה הפסוק "גרסה נפשי" למדו במסכת עבודה זרה (יט) על הלימוד בגירסה כמובא שם: 'לעולם ליגריס איניש ואף על גב דמשכח ואף על גב דלא ידע מאי קאמר שנאמר גרסה נפשי לתאבה'.

ו"שמנה" הוא בחי' לימוד בדעת שמבין את מה שלומד כי שמן מורה על חכמה כמובא (א). ועל כן הכהן מקבל את המנחה שמרמזת על שתי הדרכים הנ"ל בלימוד התורה ומעלה אותה לה'.

כי דרכו של עני להביא מנחה (ב). ויש שני סוגי עניות – עיקר העניות היא עניות הדעת (נדרים מא.) ויש גם עניות של ממון. והעני מן הדעת שאין בכוחו להעמיק בלימוד התורה ולהבינה לעומקה, הוא מביא מנחת עני ולומד בגירסה אף על גב שאינו מבין את מה שאומר שזה בחי' גרש המנחה כנ"ל. ויש עני מחמת ממון. כי אפשר שיהיה עני המעמיק בלימוד התורה שעליו נאמר "חכמת המסכן בזויה" והוא בחי' השמן שבמנחה וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין צו) 'היזהרו בבני עמי הארץ שמהן תצא תורה'. ואת שניהם מעלה הכהן לגבוה – גם את מי שעני בדעתו ולומד בלי להבין. וגם את מי שעני מחמת חסרון ממון אך מבין את לימודו.

וזה שאמרו (אבות פ"ב) : 'עשה רצונו כרצונך' כי רצונו ית' הוא לימוד ועסק התורה הקדושה. ועל זה אמר התנא 'עשה רצונו כרצונך' כלומר – למד את התורה כפי רצונך. אם רצונך לעיין ולהעמיק או לגרוס הרבה, עשה כפי רצונך. 'כדי שיעשה רצונך כרצונו' ויתקיים בכך (משלי, ג) : "והוא יישר אורחותיך" ותדע מהו באמת רצונו ית' ואותו תעשה. וקרוב לזה מצאתי במדרש שמואל על המשנה הנ"ל.

ומובא בשבט מוסר (פרק א') : ואל יעלה על דעתך כאשר עלה בדעת הרבה שנאבדו בידם באמרם : כיון שמכיר אני בעצמי שאין בדעתי להבין ולהשכיל, איני עוסק בתורה! טועה הוא בדבר שהרי הוא מחוייב לעשות מה שנצטווה לעשות, ואם יבין יבין, שהרי "והגית בו יומם ולילה" כתיב (יהושע א', ח) ולא כתיב "ותבין בו". וכן תמצא בדברי התנא (אבות ב', טז) : "אם למדת תורה הרבה נותנין לך שכר הרבה" ואינו אומר "אם הבנת הרבה" אלא "למדת" אמרו ותשתדל להבין, ואם תבין תבין, ואם לא – שכר לימודך בידך וכו', עיי"ש.

וזה רמז שאמרו חכמינו הקדושים (שבת פו:): 'לא אמר להו ולא מידי משום חולשא לאורחא' ופרש"י: 'משום חולשא לאורחא – גרסינן'. הינו משום אריכות הדרך בגלות עד שנעשינו חלשים וחולים, משום הכי 'גרסינן' – יש לנו לגרום גם אם אין לנו מצינים היטב את הלימוד וגם זה דבר גדול ונפלא מאד וכנ"ל.

ומה שיש מערערים על הלימוד בגירסא ואומרים שאינו לימוד וכו' הגם שיש בין המערערים תלמידי חכמים גדולים וכו'. אין זו קושיא כלל. כי רק כהן העובד בבית המקדש הוא כהן הראוי להקטיר את מנחת העני כי הוא מבין ללבו של העני ורק הוא יודע מה החשיבות של גרש המנחה.

מה שאין כן כהן שלא עובד בבית המקדש מחמת איזה מום וביותר מחמת היהירות שיש בו שגם נחשבת למום (מגילה כט וכן אמר רבנו ז"ל (ספר המידות גאווה, כג): 'יהיר בעם מום הוא'). ממילא אינו מבין ללבו של העני ואינו ראוי לקבל את מנחתו מידו. והגם שאותו כהן יהיה תלמיד חכם גדול, אך מאחר שיש בו איזה מום על כן אינו יכול לעבוד בבית המקדש ולקבל את המנחה.

וזה בחי' מה שאמר רבנו ז"ל (לקו"מ ח"א סי' קצ"ב) שדיבור אמת שיוצא מפי הצדיק האמת אפילו במילי דעלמא, הוא יקר מדברי תורה של צדיק אחר, כי בהדברי תורה של האחר יכול להיות שם תערובות הרבה, אבל זה הדיבור היוצא מפי הצדיק האמת הוא רק אמת לבד, וכיון שהוא רק אמת ואין בו שום תערובות אין יקר ממנו.

והסביר לי אדמו"ר מוהרא"ש נ"י שלמדן גדול בשעה שלומד ברבים אזי יש בזה איזו כוונה בדקות לכבוד עצמו וזה שקר הכי גדול. אבל הצדיק האמת כל כוונתו בשיחות שמשוחח עם בני אדם היא לקרב אותם אליו ית' וזו האמת הכי גדולה ואמת מאד חשוב בשמים. ועל כן

גם צדיק גדול כל זמן שלא ביטל את עצמו לגמרי וכו' עדיין אינו יכול להבין מה עובר על העני הזה שלומד בלא הבנה.

אך הצדיק האמת שמשיג את גדולת העניין לדבר בתורה בדיבורים אף על גב שלא מבינים בה. הוא הכהן העובד בבית המקדש ומקטיר את מנחת העני לגבוה.

ובזה יובן מאמר הכתוב (להלן י"ב, ח) : ואם לא תמצא ידה די שה ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה. פרש"י אחד לעולה ואחד לחטאת - לא הקדימה הכתוב אלא למקראה אבל להקרבה חטאת קודם לעולה, עד כאן. והוא תמוה וצריך ביאור מפני מה שינה הכתוב את הסדר אם באמת ההכרח שתבוא החטאת קודם (ואף שהתוספות בזבחים צ. כתבו שמדובר לעניין הקדשה, דהינו שיש להקדיש את העולה תחילה, אך עיין בגור אריה על הפסוק הזה שסתר את הדבר וביאר בפשיטות שמדובר על הקריאה שלה ולא על מה שמקדישה ועיין בשפתי חכמים שגם פירש כן בפשיטות שמקראה פירושו על מה שקוראים את הפסוק הזה בתורה).

ועל פי הנ"ל מובן היטב, כי האשה הצריכה להביא את קרבנה היא בחי' העני וכמו שכתוב עליה : "ואם לא תמצא ידה די שה", הינו העני שלומד מבלי להבין כי בכלליות האשה היא בחי' פשיטות ותמימות כנגד האיש כידוע (ג). ועל כן, אף שמצד הדין היתה צריכה להקריב את החטאת קודם לעולה, אך הכתוב הקדימה 'למקראה' דיקא, זה בחי' העני שיודע רק לקרוא מבלי להבין. כי אצל ה' יתברך יש חשיבות גדולה למי שקורא אף שאינו מבין וכנ"ל ועל כן גם קריאה כזו עולה לרצון אף שהיא היפך הסדר הנכון. וכל זה הוא בחי' מה שאחד קורא בלי להבין ושלא כסדר וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (ילקוט

שהש"ר פ"ב רמז תתקפו) 'אפילו עם הארץ שקורים לאהבה איבה כגון ואהבת ואייבת, אמר הקב"ה ודגלו עלי אהבה ודלוגו עלי אהבה', הינו שהוא יתברך אוהב את מי שלומד ואינו מבין כראוי.

וזה : 'לא הקדימה הכתוב אלא למקראה', הינו שמחמת שהיא בחי' 'מקראה' שיודעת רק לקרוא, על כן הכתוב מקדימה ומקבל קריאה שכזו אף על פי 'שלהקרבה - חטאת קודם לעולה', וכך הוא לגבי כל מי שהוא רק בבחי' 'מקראה' וקורא מבלי להבין, הוא יתברך אוהבו אהבה גדולה אף שמשנה מהסדר הנכון, והבן היטב.

(א) עיין מנחות פה : : מתוך שרגילין בשמן זית חכמה מצויה בהן. (ב) כמובא ברש"י לעיל על הפסוק "ונפש כי תקריב" - לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה. מי דרכו להתנדב מנחה - עני. אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו. (ג) עיין שיחות הר"ן סי' ל"ג : שוב פעם אחת היה מדבר מאמונה, ענה ואמר : אצל העולם אמונה הוא דבר קטן ואצלי אמונה הוא דבר גדול מאד. ועקר האמונה היא בלי שום חכמות וחקירות כלל. רק בפשיטות גמור כמו שהנשים וההמון עם הכשרים מאמינים].

סיפורי מוהרא"ש

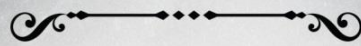
אשר בנחל חלק נ מכתב ט' רפח.

פעם בא יהודי שבור וממורמר אל הצדיק הקדוש רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע, בעל מחבר ספר "קדושת לוי", ואמר בבכייה עצומה: עד עכשיו הייתה פרנסתי, שהייתי נוסע בעיירות הקטנות אצל הגויים, והייתי מוכר להם מיני מרכולת, ובזה התפרנסתי, והנה עכשיו אני חלש מאוד, ואין כוחי במתני, ובמה אפרנס את בני ביתי?! ובכה מאוד. ענה ואמר לו הצדיק הקדוש מברדיטשוב זי"ע, היודע אתה שכתוב (שמות יד, כה): "ויסר את אופן מרכבותיו", כשהקדוש ברוך הוא נוטל ממישהו את הגלגלים, היינו שאין לו כוחות ברגליו לילך, אזי "וינהגהו בכבודות", שמנהיגו בדרך כבו"ד, ומפרנסו בבית בכבוד. כל זמן שחשבת שפרנסתך היא על ידי גויים, שאתה הולך מעיירה לעיירה ומכפר לכפר למכור מרכולתך וכו' וכו', אזי הקדוש ברוך הוא הניח אותך, ועכשיו בראותך שאין לך כוחות ואינך עושה מאומה, ואתה שבור כחרס הנשבר, עכשיו תדע לך, שהפרנסה תבוא לך לבית בכבוד.

שיעורים באידיש ולשון הקודש מהראש ישיבה
ר' יואל ראטה נ"י אפשר לשמוע במספר:

0797040066

ושיעורים שנמסרים ב"היכל הקודש יבנאל"
אפשר לשמוע במספר:

0733834140

(להקיש 1 ואחר כך להקיש 2)

זכות העלון

להצלחת ורפואת : אליהו בן מרים, אסתר מלכה בת אורה וכל יוצאי חלציהם, יום טוב בן ג'וליה, מרים בת
סולטנה, סולטנה בת קדן מרים, עמוס בן יהודית, נתן שמחה בן רחל, יקיר בן זוהרה, הננייה רחל בת דבורה,
דוד בן רחל, משה בן אירן, יצחק בן פיגלה, ישראל בן ג'וליה.

ולהבדיל : לעילוי נשמת ג'וליה בת סולטנה, אליהו בן ישראל,
אברהם בן ניסים אורה בת נעמי, מאיר בן רחמים, יצחק בן זכיה ולכל הנשמות הקדושות
שאינן מי שיאמר עליהם קדיש

מי שמעוניין לקבל את החוברת בדואר אלקטרוני שיכתוב

ל: nachman6708@gmail.com

